

Ucenicul pe care Isus îl iubea

Fiecare credincios adevărat iubește pe Domnul. Petru vorbește credincioșilor despre Domnul și spune: „pe care, fără să-L fi văzut, Îl iubiți”. În prezența fariseului îngâmfat Domnul a putut spune despre femeia care Îi săruta picioarele, „ea a iubit mult”. Deci Scriptura recunoaște această dragoste, și Domnul Se bucură de ea. În afară de aceasta, dragostea pentru Domnul are multe făgăduințe, și nu în cele din urmă savurarea deosebită a Domnului și a Tatălui (Ioan 14.21-24).

Cu toate că Scriptura recunoaște aceasta, dragostea pentru Domnul la diverși ucenici și în diferite ocazii se întâlnește într-o măsură foarte diferită. Dragostea Mariei din Betania, care a uns picioarele Domnului, era desigur mai mare decât a ucenicilor indignați, care au zis, „pentru ce această risipă?” Dragostea Mariei Magdalena, care „stătea afară la mormânt și plângea”, a întrecut în această ocazie dragostea ucenicilor care s-au dus acasă.

Dragostea noastră crește și scade. Din cauza încercărilor, probabil dragostea multora se va răci. Având în vedere ademenirile lumii acesteia, probabil dragostea se va micșora, ca în cazul credinciosului despre care Pavel a trebuit să spună, el „m-a părăsit, iubind veacul de acum.”

Chiar dacă dragostea pentru Domnul este foarte prețioasă în ochii Lui, și credincioșii o prețuiesc și ar trebui să o urmărească, ar trebui totuși să ne fie clar că noi nu ne putem bizui pe o dragoste care este expusă unor astfel de variații. Singura dragoste în care ne putem odihni trebuie să fie dragostea care nu cunoaște nici o schimbare – dragostea care rămâne – dragostea lui Hristos pentru ai Săi.

Experiența și savurarea dragostei lui Hristos este ceea ce trezește dragostea noastră pentru El. „Noi Îl iubim”, spune apostolul, „pentru că El ne-a iubit întâi”. De aceea dragostea noastră pentru El va corespunde măsurii în care noi am cunoscut dragostea Lui pentru noi. Deci dacă vrem să iubim pe Domnul cu mai multă simplitate a inimii, atunci să nu privim la noi și la dragostea noastră pentru El, ci să năzuim să ne bucurăm de dragostea Lui pentru noi.

Efectul asupra sufletului care se bucură de dragostea lui Hristos ne este prezentat așa de minunat în legătură cu apostolul Ioan în ultimele momente ale vieții Domnului pe pământ. În contrast cu aceasta, aceeași scenă ne arată rezultatele pline de neazuri ale încrederii în propria dragoste pentru Domnul în cazul apostolului Petru. Amândoi apostolii iubeau pe Domnul cu sentimente veritabile și adânci, mai mult decât ceilalți, căci ei au părăsit totul și L-au urmat. Însă un ucenic se încredea în dragostea lui proprie pentru Domnul, în timp ce celălalt se odihnea în dragostea Domnului pentru el. Aceasta este diferența esențială între acești doi bărbați, pe care îi găsim așa de des foarte aproape unul de altul în aceste ultime scene.

Când Domnul, în harul Său minunat, spală picioarele ucenicilor, Petru întreabă: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Și atunci când el învață, că fără spălarea picioarelor nu poate avea parte cu Hristos, atunci strigă imediat cu dragoste înflăcărată, „Doamne, nu numai

picioarele mele, ci și mâinile și capul!” Puțin mai târziu el spune, cu dragoste sinceră, „Doamne, cu Tine sunt gata să merg și la închisoare și la moarte”, și mai departe, „chiar dacă toți se vor poticni, totuși eu nu.” Și apoi, la trădarea Domnului, în dragostea lui înflăcărată pentru Domnul, Petru a scos sabia, ca să apere pe Învățătorul. Prin cuvinte și fapte el pare să spună, „eu sunt omul, care iubește pe Domnul”. În contrast cu Petru, Ioan spune întrucâtva, „eu sunt omul, pe care Isus îl iubește”. De cinci ori el se descrie în aceste ultime scene ca „ucenicul, pe care Isus îl iubea”. Ce minunat, dacă dragostea Sa ar putea lucra asupra noastră în așa fel, ca noi să-L iubim, dar cu mult mai minunat este faptul că El ne iubește. De această dragoste minunată s-a bucurat Ioan și el s-a odihnit în această dragoste nemărginită.

Odaia de sus (Ioan 13.21-25)

Prima ocazie, în care Ioan este denumit ucenicul „pe care-l iubea Isus” este în odaia de sus (Ioan 13). Cât de mult ne merge la inimă această scenă! Acolo este Isus, cu o dragoste care niciodată nu se sfârșește, căci „deoarece iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.” Acolo este Ioan, care, bucuros de dragostea lui Isus, și-a pus capul pe pieptul Lui și el însuși se denumește ca ucenicul pe care Isus îl iubea. Acolo este Petru, cu dragoste veritabilă și arzătoare pentru Domnul, în care cu regret se încrede, în loc să se odihnească în dragostea Domnului pentru el. În cele din urmă acolo este Iuda, fără dragoste pentru Domnul – cu punga cu bani de partea lui și cu satan în inimă, pregătit să vândă pe Domnul și să iese afară în lunga noapte întunecată.

În Isus vedem cât de aproape L-a dus dragostea Lui față de oameni ca noi, așa că Ioan putea să-și pună capul pe pieptul Aceluia care El însuși locuia la sânul Tatălui. În Ioan vedem ce poate face inima Mântuitorului pentru păcătos, prin aceea că îl lasă să se odihnească în chip desăvârșit în dragostea desăvârșită. În Iuda vedem ce poate face inima păcătosului cu Mântuitorul – să-L trădeze pentru treizeci de arginți cu un semn al dragostei.

Spălarea picioarelor s-a terminat și pentru Domnul a venit timpul să rostească cuvintele Sale de despărțire. Însă în acel moment inima Lui este încă îngreunată prin prezența trădătorului. Domnul Își varsă inima înaintea ucenicilor Săi, spunându-le: „unul dintre voi Mă va vinde”. Ucenicii se privesc reciproc, îndoindu-se, neștiind despre cine vorbește El. Prin faptul că unul se uită la altul niciodată nu se vor rezolva problemele care iau naștere între credincioși. Noi trebuie să privim la Domnul. Însă aceasta necesită apropierea de Domnul și în această societate din odaia de sus cel mai aproape de Domnul era ucenicul ale cărui picioare au fost în mâinile Domnului, al cărui cap se odihnea pe pieptul Lui, a cărui inimă se bucura de dragostea Domnului și care se putea denumi ca ucenicul pe care Isus îl iubea. Petru, care se încredea în dragostea lui pentru Domnul, nu era suficient de aproape de Domnul, ca să afle gândurile Lui; el a trebuit să-i facă semn lui Ioan.

Învățăm astfel, că apropierea de Domnul și intimitatea cu Domnul sunt partea aceluia care se odihnește în dragostea Domnului.

Crucea (Ioan 19.25-27)

A doua ocazie, în care Ioan este descris ca ucenicul pe care Isus îl iubea, ne duce la cruce. Acolo stă mama lui Isus împreună cu alte femei care Îl însoțeau, și *un singur* ucenic este acolo – ucenicul, pe care Isus îl iubea. Dar unde este ucenicul care se baza pe dragostea lui pentru Hristos? Vai, el este undeva într-un loc singuratic, cu inima zdrobită și varsă lacrimi amare de căință. Și unde este ucenicul care se odihnește în dragostea lui Hristos? Ca în odaia de sus, și aici el este cât se poate de aproape de Hristos. Și care este rezultatul? El devine un vas folositor stăpânului casei. Mama lui Isus este încredințată lui pentru îngrijire. Odihnirea în dragostea Domnului ne face capabili pentru slujire.

Învierea (Ioan 20.1-4)

În dimineața învierii Ioan este prezentat pentru a treia oară ca ucenicul pe care Isus îl iubea, iarăși în legătură cu Petru. Cei doi ucenici află de la femei că mormântul era gol, și se grăbesc într-acolo. După aceea urmează ceva, care pare a fi un detaliu lipsit de importanță, și anume, că Petru mergea înainte, că apoi ei doi merg împreună și că ucenicul, pe care Isus îl iubea, a alergat mai repede decât Petru. Nimic din ceea ce Duhul lui Dumnezeu a notat, nu poate fi lipsit de importanță, cu toate că, asemenea cazului acesta, poate fi greu să se înțeleagă importanța unui anumit eveniment. Dar dacă este permis ca această scenă să fie interpretată spiritual, putem învăța ceva, ceea ce cu siguranță este adevărat: în timp ce bărbatul cu predispoziție zeloasă este conducătorul la unele planuri spirituale, totuși bărbatul care se sprijină pe dragostea Domnului este cel care în cele din urmă preia conducerea.

Lacul Tiberiadei (Ioan 21.1-7)

În această scenă semnificativă Petru și Ioan joacă iarăși un rol important, și pentru a patra oară Ioan este numit ucenicul pe care Isus îl iubea (versetul 7). Ca de obicei Petru cel energic și impulsiv preia conducerea. El revine la vechea lui activitate. El nu întreabă pe ceilalți dacă merg împreună cu el, ci el spune simplu „Mă duc să pescuiesc.” Însă sub influența personalității lui dominante, ei îi spun, „Venim și noi cu tine”. Au pornit în larg și s-au străduit toată noaptea, și cu tot efortul deșus n-au prins nimic.

Când s-a ivit dimineața, „Isus a stat pe țărm; totuși ucenicii nu știau că este Isus.” După ce El le-a prezentat printr-o întrebare ineficiența eforturilor făcute fără o poruncă din partea Lui, El le arată după aceea cât de bogate sunt rezultatele, atunci când se acționează sub conducerea Lui. Imediat ucenicului, pe care Isus îl iubea, îi este clar, „Este Domnul!” Cine se încrede în dragostea Domnului are repede o putere de înțelegere spirituală.

„După ce au servit masa de dimineață” (Ioan 21.15-22)

După întâmplarea pe lac, ucenicii ajung la țărm și găsesc un foc de cărbuni. Ei văd pește pus pe foc și pâine și aud invitația, „Veniți, serviți masa de dimineață!” Pentru nevoile lor a fost purtat de grijă din belșug, indiferent de toate eforturile lor.

După micul dejun avem scena de încheiere, în care din nou Petru și Ioan au un loc deosebit, și pentru a cincea oară Ioan este denumit ucenicul pe care Isus îl iubea (versetul 20). Mai întâi vedem acțiunea plină de gingășie a Domnului cu omul care se încredea în propria lui dragoste. Petru, care a spus, că el ar fi gata să meargă cu Domnul în închisoare și în moarte, a trebuit să recunoască că el nici măcar la întrebarea simplă a unei slujnice nu a putut rămâne statornic. Însă în această scenă impresionantă nu se spune nici un cuvânt despre lepădare. Căderea gravă a fost clarificată între Domnul și slujitorul Lui într-o discuție personală, care nu privea pe nici un străin. Tot ce știm despre această discuție, este afirmația ucenicilor, „Domnul a înviat cu adevărat și S-a arătat lui Simon.” Pavel confirmă aceasta mult mai târziu, atunci când a scris credincioșilor din Corint că Hristos S-a arătat lui Chifa și apoi celor doisprezece. Minunată dragoste, care cu îndurare gingașă a căutat mai întâi discuția cu ucenicul care a eșuat cel mai mult.

Dacă în prima discuție conștiința lui a fost eliberată, atunci în scena aceasta inima lui este restabilită. Atunci Domnul S-a preocupat cu eșecul din afară, aici El se preocupă cu rădăcinile lăuntrice ale acestui eșec. Rădăcina era încrederea în dragostea lui proprie pentru Hristos, și întrebarea întreită dă pe față temeinic această rădăcină. Este ca și cum Domnul ar fi spus, „Petru, după toate cele întâmplate, afirmi tu încă, că tu Mă iubești *mai mult decât aceștia?*” La a doua întrebare Domnul nu mai amintește pe ceilalți ucenici; El întreabă simplu, „Mă iubești?” La a treia întrebare Domnul folosește un alt cuvânt și întreabă, „Mă iubești? [Îmi ești prieten?]” Cu răspunsul al treilea el se predă cu totul în mâinile Domnului, spunând: „Doamne, Tu știi toate: Tu cunoști că Te iubesc [Îți sunt prieten]”. Este ca și cum Petru ar fi spus, „Eu nu mă pot încrede în dragostea mea, sau vorbi despre dragostea mea, sau despre ceea ce eu voi face, dar, Doamne, Tu știi toate și cunoști inima mea, vreau să las în seama Ta să evaluezi dragostea mea și să-mi spui ce trebuie să fac.”

Petru nu mai vorbește Domnului în încredere de sine, despre ceea ce este gata să facă, ci Domnul spune ucenicului Său restabilit în harul nemărginit pentru ceea ce El îl va face capabil. Domnul spune întrucâtva: „Tu nu te mai încrezi în dragostea ta, ca să faci lucruri mari pentru Mine, tu ai lăsat toate în seama Mea; acum du-te și paște oile Mele, glorifică pe Dumnezeu și urmează-Mă” (versetele 17 și 19).

Domnul pare să spună, „Au fost timpuri când ai gândit că tu M-ai iubi mai mult decât ceilalți ucenici, acum du-te și arată dragostea ta, prin aceea că pășunezi oile Mele, pe care Eu le iubesc. Ai vrut să te glorifici singur peste ceilalți, prin închisoare și moarte, și atunci când aici jos toate vor fi trecut, urmează-Mă în plinătatea gloriei, în care Eu merg acum.” Nu putem noi spune că acest mod în care El procedează cu un ucenic căzut este una din minunile cele mai minunate din viața Domnului?

Dar ce este cu Ioan? „Petru, întorcându-se, l-a văzut venind în urmă pe ucenicul pe care-l iubea Isus.” Omul, care s-a încrezut în dragostea proprie și a căzut, a avut nevoie de har restaurator și de atenționare, „Urmează-Mă!” Nu la fel era cu omul care se odihnea în dragostea Domnului; el îl urma.

Vedem astfel în ucenicul pe care Isus îl iubea, rezultatele minunate pentru aceia care se odihnesc în dragostea Domnului. Ei

- stau aproape de Domnul și în intimitate cu Domnul;
- stau gata pregătiți să fie folosiți în slujba pentru Domnul;
- fac progrese spirituale;
- au înțelegere spirituală;
- urmează foarte de aproape pe Domnul.

Cât de bine este dacă noi, ca mireasa din Cântarea Cântărilor, putem spune fericiți, „eu sunt a Preaiubitului meu și dorința Lui este după mine.” Chiar dacă putem spune puțin despre dragostea noastră pentru El, ne putem totuși lăuda cu dragostea Lui pentru noi. Este privilegiul credinciosului cel mai de curând întors la Dumnezeu să spună „sunt un ucenic, pe care Isus îl iubește”, și ucenicul cel mai în vârstă și cel mai înaintat nu poate spune mai mult, căci toate binecuvântările se găsesc exclusiv în dragostea Sa atotcuprinzătoare, care L-a făcut să moară, pentru ca noi în măsura noastră încă mică să pășunăm oile Sale, să glorificăm pe Dumnezeu și să-L putem urma în gloria în care El a mers înaintea noastră.